ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο κ. Παλαμᾶς γιὰ τοὺς «παληοὺς» καὶ τοὺς «νέους» ποιητάς. Τὰ ἀπρόοπτα τῆς «Ἀκροπόλεως». Ἡ ἀπεργία τῶν μεταφραστῶν. Πῶς ὁ Γαβριηλίδης... ἔχρισε μεταφραστὴ ἕνα συντακτὴ ποὺ δὲν ἤξερε καμμιὰ γλῶσσα!.. Ὁ κ. Καφαντάρης... ποιητής, κτλ. κτλ.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅποιος γράψει ἕνα ποίημα καὶ δημοσιευθῆ, θεωρεῖται «νέος» καί... ἀρνεῖται ὅλους, τοὺς πρὸ αὐτοῦ γράψαντας καὶ αὐτοὺς τοὺς πραγματικοὺς ποιητὰς ἀκόμη.

Δίδει μάλιστα καὶ συνεντεύξεις καὶ δημιουργεῖται ἔτσι ζήτημα ἀξίας... νέων καὶ παληῶν ποιητῶν.

Κάποιος ἀπὸ τοὺς νέους σὺτούς, ρώτησε κάποτε τὸν κ. Κωστῆν Παλαμᾶν, ποιὰ ἰδέα ἔχει περὶ τῶν «Παλαιῶν» ποιητῶν καὶ λογογράφων καὶ ποιὰ περὶ τῶν «Νέων».

—Τὴ λέξι Παλαιός, ἀπάντησεν ὁ κ. Παλαμᾶς, δὲν τὴ μεταχειρίζομαι, παρὰ στὴν κακή της σημασία γιὰ τὰ ροῦχα καὶ στὴν καλή της, γιὰ τὸ κρασί. Στὸ λεξικό μου πάλιν ἡ λέξις «νέος» γιὰ τὸν ποιητή, εἶνε πλεονασμός!..

* * *

Κάποτε ποὺ ἡ «Ἀκρόπολις εἶχε στενοχώριες οἰκονομικές, ἀπεργήσανε καὶ φύγανε ὅλοι οἱ μεταφρασταί της.

—Καλά, εἶπε, γελῶντας ὁ Γαβριηλίδης, σὰν τὸ ἔμαθε. Αὐτοὶ ἔφυγαν καὶ ἐγώ... τοὺς καταργῶ!

Ἐκάλεσε κατόπιν ἕναν συντάκτη του καὶ τοῦ εἶπε:

—Σὲ προβιβάζω σέ... μεταφραστή!..

Ὁ συντάκτης ποὺ δὲν ἤξερε, παρὰ μοναχὰ ἑλληνικά, ψιθύρισε:

—Μὰ ἐγὼ δὲν ξέρω καμμιὰ γλῶσσα!

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ξέρης, τοῦ εἶπεν ὁ Γαβριηλίδης.

—Πῶς;

—Νά: Ἐγὼ θὰ σοῦ διαβάζω ἀπὸ τὶς ξένες ἐφημερίδες, διάφορα πράγματα. Σὺ θὰ κρατᾶς σημειώσεις καὶ κατόπιν θὰ τὰ γράφης μὲ ἀέφι. Καὶ ἔτσι θὰ εἶνε πιὸ ὄμορφα ἀπὸ τὴν ξερὴ μετάφρασι...

Ὁ Γαβριηλίδης ἤξερε γαλλικά, ἀγγλικά, ἰταλικὰ καὶ γερμανικά. Καὶ διάβαζε... διαγωνίως. Ἀληλαδὴ κάθε σελίδα τὴν περνοῦσε μὲ μιὰ διαγώνια ματιά. Καὶ ὅ,τι ἔπαιρνε τὸ μάτι του. Ἦταν ὅμως ἄνθρωπος μὲ κατατληκτικὴ ἀντίληψι καὶ κατώρθωνε καὶ ἔτσι ἀκόμα νὰ παίρνη μιὰ ἰδέα τοῦ βιβλίου ἢ τοῦ ἄρθρου ποὺ διάβαζε.

Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ἡ μεταφραστικὴ αὐτὴ συνεργασία μὲ τὸ συντάκτη του δὲν βάσταξε οὔτε τρεῖς ἡμέρες.

Τόσος ἦταν ὁ ὄγκος τὸν ὁποῖο... μετέφραζεν ὁ Γαβριηλίδης, ποὺ ὁ μεταφραστὴς ἀρρώστησε στὸ τέλος. Καὶ τὴν τετάρτη ἡμέρα ὁ Γαβριηλίδης ἐπῆρε «ἀληθινοὺς» μεταφραστάς.

* * *

Διηγοῦνται γιὰ τὸν μακαρίτη διηγηματογράφο Θεοτόκη ὅτι ἀτύχησε στὸ γάμο του. Μεταξὺ τῶν δύο συζύγων ὑπῆρχε μιὰ ἄβυσσος νοοτροπίας, ἡ ὁποία ἐφάνηκε βαθυτέρα, ὅταν πέθανε τὸ κοριτσάκι τους.

Ὁ Θεοτόκης εἶχε νυμφευθῆ σὲ μιὰ στιγμὴ νεανικοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Γι' αὐτὸ κι' αὐτὸς ζητοῦσε κατόπιν τὴν ἀγάτη σ' ἄλλες γυναῖκες.

Ἡ σύζυγός του Ἐρνεστίνα, τὰ μάθαινε αὐτὰ καὶ ὑπόφερε κρυφὰ καὶ μαρτυρικά.

Καὶ ὅταν ὁ Θεοτόκης ξεψυχοῦσε, ὑποφέροντας τρομακτικά, ἐκείνη ἀλύγιστη καὶ μὲ ἔκφρασι στυγνή, τοῦ ἔδειχνε τὸν Ἐσταυρωμένο, ποὺ ἦταν πάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, λέγοντάς του:

—Σὲ τιμωρεῖ αὐτός, γιὰ ὅ,τι μοῦκανες!..

* * *

Ὁ κ. Γ. Καφαντάρης, ὡς γνωστόν, ἦταν καὶ ἔκτακτος συνεργάτης τῆς «Ἀκροπόλεως» τοῦ Γαβριηλίδη.

Ἔγραφε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σοβαρὰ ἄρθρα. Καμμιὰ φορὰ ὅμως, ἔγραφε καὶ ἀστεῖα.

Ὁ Ἀλέξανδρος Κουμουνδοῦρος

Ἔτσι, κάποτε ποὺ ἀκριβῆναν κατὰ....δέκα λεπτὰ ἡ πατάτες στὴν Ἀθήνα καὶ ἀναστατώθηκεν ὁ κόσμος, ὁ κ. Καφαντάρης ἔγραψε τὸ ἑξῆς «Τραγοῦδι τῆς Πατάτας» στὴν «Ἀκρόπολι»:

Σύ, ποὺ στὰ ὕψη πέταξες, τρελλὴ
πατάτα μου, ψυχὴ ἐρωτευμένη,
ἔλα κοντά μου... Μιὰ καρδιὰ σὲ προσκαλεῖ,
ποὺ μ' ἀνοιχτὸ τὸ...στόμα σὲ προσμένει

* * *

Ὅταν ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Σπυρίδων, ἔμαθεν ὅτι ἡ Ἀλβανία ἔκαμε σύμφωνον... πίστεως καὶ φιλίας μὲ τὴν Ἰταλία, διηγήθη τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο, ποὺ κυκλοφορεῖ στὴν Ἤπειρο, σχετικὸ μὲ τὴν πίστι τῶν Ἀλβανῶν καὶ τὴν πονηρία των:

—«Κάποτε ποὺ γινότανε μιὰ μάχη, ἕνας Τουρκαρβανίτης, ἔταξε στήν... Παναγία, ἂν σωθῆ καὶ δὲν σκοτωθῆ, νὰ πουλήση τ' ἄλογό του καὶ μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ θὰ πάρη, ν' ἀγοράση ἕνα ἀφιέρωμα, γιὰ τὴν ἐκκλησία της στὴν Κορυτσᾶ.

Σὰν τελείωσε ἡ μάχη κι' ὁ Ἀρβανίτης γλύτωσε, φυσικά, σκέφθηκε πῶς τὸν ἔσωσε ἡ Παναγία καὶ κατὰ συνέπειαν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἐκτελέση τὸ τάξιμό του. Σὰν σωστὸς Ἀρβανίτης ὅμως, ἤθελε νὰ ἐκληρώση τὴν ὑποσχεσί του, χωρὶς καὶ νὰ ζημιωθῆ. Σκέφτηκε λοιπὸν νὰ κάμη τὸ ἑξῆς:

Πῆγε στὸ παζάρι, ἐνὸς χωριοῦ, σέρνοντας μαζύ του τὸ ἄλογο καὶ ἕναν πετεινὸ κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη:

—Πουλῶ, μαζύ, ἕνα ἄλογο καὶ ἕναν πετεινό, γιὰ εἰκοσιέξη λίρες. Μιὰ λίρα γιὰ τὸ ἄλογο καὶ εἰκοσιτέντε, γιὰ τὸν πετεινό. Χωριστὰ δὲν τὰ πουλῶ!

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, κάποιος βρέθηκε καὶ ἀγόρασε τὸ περίεργο αὐτὸ ζευγάρι. Καὶ ἔτσι ὁ Ἀρβανίτης κράτησε τὶς εἰκοσιπέντε λίρες, ποὺ ἄξιζε τὸ ἄλογό του, καὶ μὲ τὴν μιά, ἀγόρασε τὸ τάμμα γιὰ τὴν ἐκκλησία τῆς Παναγίας!..

* * *

Τὸν μακαρίτη Ἀλέξανδρο Κουμουνδοῦρο, ὅταν ἦταν Πρωθυπουργός, κάποιος συμπατριώτης του τὸν ὕβριζε διαρκῶς, ὅπου καὶ ἂν στεκόταν καὶ ὅπου καὶ ἂν βρισκόταν. Ἕνας ἄλλος συμπατριώτης του, στενὸς φίλος τοῦ Κουμουνδούρου, ἐπῆγε καὶ τοῦ εἶπε:

—Κύριε Πρόεδρε, ὁ Δήμας, σὲ βρίζει ὅπου σταθῆ κι' ὅπου βρεθῆ μὲ τὰ χειρότερα ἐπίθετα.

Τοῦ Κουμουνδούρου, ἡ ἀγαθοσύνη τῆς ψυχῆς ἦταν παροιμιώδης. Σὰν τἄκουσε λοιπὸν αὐτά, δὲν ἀπάντησε τίποτε. Τὴν ἄλλη ὅμως μέρα, ἐφρόντισε νὰ τοποθετήση τὸν ὑβριστή του σὲ κάποια θέσι.

Σὰν πέρασε κάμποσος καιρός, συναντήθηκε, πάλι, ὁ Κουμουνδοῦρος μὲ τὸ φίλο του καὶ τὸν ρώτησε:

—Τὸν βλέπεις κάποτε τὸν Δήμα; Ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ βρίζη;

—Ὄχι, κ. Πρόεδρε, εἶνε τώρα κάμποσος καιρός, ποὺ δὲν λέει τίποτε γιὰ σένα.

—Ἔ, ἀγαπητέ μου, τοῦ παρετήρησεν ὁ παλαιὸς πολιτικός, πεινοῦσεν ὁ καϊμένος!..

* * *

Ὁ ποιητὴς Μιχ. Ἀργυρόπουλος, διηγεῖται, πῶς, κάποτε ποὺ ἦτανε κι' αὐτὸς μικρός, δηλαδὴ πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἕνας φραγκόπαπας στὴ Σμύρνη, θέλοντας νὰ ὑποκινήση τὸν ζῆλον τῶν μαθητῶν του, Ἑλλήνων, Ἀρμενίων καὶ Ἑβραίων, τοὺς εἶπεν ὅτι θὰ ἔδινε ἕνα ὡραῖο βιβλίο χρυσοδεμένο καὶ μὲ εἰκόνες, σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἔδινε τὴν καλύτερη ἀπάντησι, στὴν ἐρώτησι:

—«Τί ἀγαπᾶτε περισσότερο;»

Ὁ πρῶτος μαθητὴς ποὺ ἐρωτήθηκε, ἀπάντησε:

—Λουκούμα μὲ ἀμύγδαλο!

Ἦταν δὲ αὐτὸς Ἀρμένιος.

Ὁ δεύτερος, ἐξυπνώτερος, εἶπε:

—Τὴν μητέρα μου καὶ τὸν πατέρα μου.

Ἦτανε δὲ Ἕλληνας.

Ὁ τρίτος πάλιν, ἐφώναξε μὲ προθυμία:

—Τόν..... Ἰησοῦ Χριστό!

—Μπράβο, τοῦ εἶπεν ὁ φραγκόπαπας. Ἡ δική σου ἀπάντησις ἦταν ἡ πιὸ ὡραία... Πῶς ὀνομάζεσαι, παιδί μου;

—Ἰσαὰκ Ναχουμά.

Ἦταν..... Ἑβραῖος!

κάλεσε γιὰ νὰ τοῦ μιλήση.

Ὁ Τζὼν παρουσιάστηκε μπρὸς στὸ λόρδο, τρέμοντας ὁλόκληρος.

—Θεέ μου, φώναξε, πέφτοντας στὰ πόδια τοῦ Πέμπροκ, σᾶς ὁρκίζομαι πῶς δὲν θὰ τὸ ξανακάνω!

—Ἔχεις δίκηο, ἀπάντησε, κάνοντας τὸν κουφὸ ὁ Πέμπροκ. δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίση κανεὶς τὴν ἀρρώστεια νἄρθη, μ' ἂν τύχη καὶ ξαναρρωστήσης, μὴ φοβᾶσαι, θὰ ὑποβληθῆς στὴν ἴδια θεραπεία.

—Ὄχι, ὄχ.! μουρμούρισε ὁ μπεκρῆς, γουρλώνοντας τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ φόβο. Σᾶς ὁρκίζομαι πῶς ποτὲ πειὰ δὲν θὰ....ξαναρρωστήσω....

Καὶ πραγματικά, ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη ποτὲ πειὰ δὲν... ξαναρρώστησε ὁ ὑπηρέτης τοῦ λόρδου Πέμπροκ, δηλαδὴ ποτὲ πειὰ δὲν ἔβαλε κρασὶ στὸ στόμα του...